

Миланъ билъ прѣвъ на Ломбардскій съюзъ въ врѣме то на юнашка та война съ Фридриха Барбаруса. Отпослѣ той се освободилъ отъ германски ти царюе, и станалъ на-родоправление. Въ крайтъ на XIII вѣкъ една богата миланска фамилия, Висконти, усвоила власть та на това народоправление, сдобила се съ херцогска титла, и призела много мѣсто отъ Ломбардия. Въ XV вѣкъ Миланско то херцогство прѣминало у другъ родъ, Сфорци. Забѣлѣжително е происхождение то на тоя родъ.

Първѣнъ италиянски ти градове за да пазятъ безопасность та и независимость та обрѣжвали съшти ти граждани; нѣ съ раширяване то на търговия та и съ умножаване то на богатство то граждани ти зели да се оставятъ отъ военна та служба, та градове ти зели да държатъ съ заплаата наемни дружини. Наскоро въ Италия се образували много съсловия люде, които се посветили на военно то ходожество; опитни ти въ военна та работа прѣдводители набирали доброволци, и се главявали на служба у республика та или у господаръ тъ. Тия прѣдводители се викали »кондотери.« Кондотери ти, които се упражнявали непрѣстайно въ малки ти италиянски войни, доста усвѣршенствовали военно то искусство, и войска та имъ станала за примѣръ на други ти европейски войски. Казоватъ, кога единъ отъ тая дружина хубаво обрѣженъ, съ музика и съ прѣпорець заминовалъ покрай едно село, на единъ младъ селянинъ, който се викалъ Атендоло, се вдражила войнишка та слава, та отишълъ съ войска та. За негово то

Другъ пътъ кога билъ на ловъ въ Тиролски ти Алийски планини погонилъ сърдечно една дива коза, и безъ да се усѣти излѣзъл на върхъ тъ на една стрѣвна скала, отдѣто немогъл никакъ да слѣзи долу. Два-дни сѣдѣлъ на скала та гладенъ. Вѣрни ти му Тиролци се набрали подъ скала та, нѣ ненамирали съ какво да му помогнатъ. Той вече се приготвилъ да умре, нѣ на третий день единъ младъ Тиролецъ се вѣскачилъ на скала та, и много чудно свалилъ Максимилиана.